

Chương 42

Có Người Em Trai Nào Lại Thức Dậy Hôn T Chị Gái Vào Lúc Nửa Đêm Cơ Chứ?

Quãng thời gian huỷ hôn đầy sóng gió vừa trôi qua thì kỳ nghỉ hè kết thúc, Lý Trác Vân phải quay về đại học X.

Lệnh Mạn thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng có thể thoát được cái cảnh mỗi lần nhìn thấy Lý Trác Vân đều giống như nhìn thấy đại địch, vừa khản trương tim lại vừa đập loạn.

Đồng thời sau khi trải qua kỳ thực tập dài, Lệnh Mạn đã chính thức trở thành nhân viên của tập đoàn Nhất Thiên, sau khi trở thành nhân viên chính thức cô được điều đến phòng quảng cáo.

Bộ phận quảng cáo có vị trí rất quan trọng trong công ty, ngoại trừ bộ phận sản xuất thì đây là nơi đầu tiên được tiếp xúc với sản phẩm.

Công việc hàng ngày của bộ phận này đó là đánh giá, đóng gói và tuyên truyền đưa các sản phẩm ra ngoài thị trường. Việc tiếp thị quyết định trực tiếp đến mức độ phủ sóng và nhận biết của công chúng đối với sản phẩm.

Ngoài Lệnh Mạn, còn có thêm một đồng nghiệp khác cũng được điều đến phòng quảng cáo.

Là người ngồi đối diện với bàn làm việc của cô trước kia - Trần Khiết.

Bởi vì trước đó Trần Khiết luôn thể hiện tốt trong công việc nên khi được chuyển qua phòng quảng cáo thì đã được thăng chức thêm một bậc.

Lệnh Mạn và Trần Khiết được phân vào cùng một nhóm, tiếp xúc với một sản phẩm vừa mới được đưa ra thị trường rượu xán.

Rượu xán là một loại rượu trắng do tập đoàn Nhất Thiên cùng với tập đoàn Rượu Vang hợp tác nghiên cứu sản xuất, nó có chút khác biệt với các loại rượu trắng thông thường đang được bày bán trong thành phố, tên gọi khác của nó là "Thanh Xuân", được sản xuất ra để nhắm đến các đối tượng khách hàng từ 20 đến 35 tuổi, thuộc tầng lớp sinh viên và tầng lớp tri thức trẻ.

Từ lâu đối tượng khách hàng này đã bị các nhãn hiệu cocktail khác như RIO chiếm độc quyền, rất ít người trẻ tuổi thích uống loại rượu trắng có vị cay nồng.

Vì thế muốn đưa rượu xán ra ngoài thị trường và cạnh tranh được với các loại rượu trắng vốn có là điều rất khó khăn.

Lệnh Mạn không được học qua chuyên ngành quảng cáo, thông tin về thị trường cũng mù tịt. Mỗi khi họp nhóm, cứ đến lượt mình đưa ra ý kiến thì cô đều không biết phải xoay sở ra sao, không biết phải đưa ra phương án gì.

Lệnh Mạn cảm thấy nản chí, cô bèn âm thầm đến tìm Lý Nghiễm Thời để nói chuyện, cô không hiểu lắm vì rõ ràng cô vẫn đang làm rất tốt công việc ở phòng thương mại quốc tế, vậy mà sao đột nhiên lại chuyển cô đến phòng quảng cáo.

Lý Nghiễm Thời cười một tiếng, sâu xa nói: "Phòng thương mại quốc tế cũng không phải là phòng quan trọng gì, ta hy vọng con có thể từ từ tiếp xúc với cốt lõi của công ty để sau này trở thành trụ cột cho Nhất Thiên."

Lệnh Mạn ngó người.

Đột nhiên cô nhớ tới những lời Liên Tĩnh đã nói.

"Con trai duy nhất của nhà họ Lý không có ý định tiếp tục con đường làm thương nhân, sớm muộn gì tập đoàn Nhất Thiên cũng sẽ do em thừa kế."

Không lẽ Lý Nghiễm Thời cũng nghĩ như vậy?

Chắc là không phải đâu, sao ông ấy có thể dễ dàng đem tâm huyết cả đời mình giao cho một đứa con gái không có quan hệ máu mủ gì chứ.

Dù thế nào đi nữa thì Lệnh Mạn cũng chưa bao giờ vọng tưởng tới khối tài sản khổng lồ của nhà họ Lý.

Ít nhất là cho đến bây giờ, khi năng lực của cô vẫn chưa bằng ai.

Lý Nghiễm Thời kiên nhẫn khuyên bảo cô: "Không phải cứ muốn là sẽ có thể nghĩ ngay ra được những ý tưởng mới, đây không phải là chuyện chỉ trong ngày một ngày hai, ta nhớ ngành này của các con được tự do làm việc. Chưa tìm được linh cảm có thể ở nhà nghỉ ngơi, chỉ cần hoàn thành công việc trước khi hết hạn là được."

Ông nghĩ đến một chuyện, không kìm được cười ha ha: "Gần đây Lý Trác Vân vừa tìm ta tố cáo, nói ta giao cho con quá nhiều công việc, khiến con không có thời gian hỏi thăm nó."

Ông chỉ vào Lệnh Mạn, vẻ mặt hài lòng: "Ha ha, xem ra Lý Trác Vân rất thích người chị gái là con."

Lệnh Mạn đỏ mặt.

Cô cũng đã từng hiểu lầm ý nghĩa của từ thích trong miệng Lý Trác Vân giống Lý Nghiễm Thời.

Nhưng bây giờ khi nghe thấy... lại không nhin được mà nghĩ đến một ẩn ý khác.

Buổi tối về biệt thự ăn cơm.

Hạ Vũ Nhu hỏi: "Quốc khánh này công ty con được nghỉ mấy ngày? Mẹ muốn nhân dịp này cả nhà ta cùng đi du lịch."

Lệnh Mạn từ chối không cần suy nghĩ: "Mọi người đi đi, con không đi đâu."

Làm việc ở phòng quảng cáo quá mệt mỏi, thường xuyên phải làm thêm đêm suốt sáng, hiếm lắm mới có được kỳ nghỉ này nên cô phải tranh thủ thời gian ở nhà ngủ bù.

Lý Nghiễm Thời giống như vô tình nhắc đến một chuyện: "Ta nghe Lý Trác Vân nói kỳ nghỉ này nó và bạn bè sẽ đến Tứ Xuyên chơi, đã đăng ký với đoàn du lịch xong hết rồi, con có muốn đi chung với tụi nó không?"

Lệnh Mạn sững sốt, không lên tiếng đáp lại.

Lý Nghiễm Thời nói: "Bạn bè của Lý Trác Vân đều là những đứa trẻ chưa đủ chín chắn, một đám thanh niên đi chơi xa ta không yên tâm chút nào, có con đi theo thì ta cũng cảm thấy đỡ lo hơn."

Ông lại nói tiếp: "Hơn nữa không phải bây giờ con đang phải lên kế hoạch đưa rượu xán ra thị trường sao? Loại rượu này được tập trung nhắm đến những người trẻ, con ở chung với đám sinh viên này rồi quan sát nhu cầu của tụi nó, sau đó tìm thử một chút linh cảm xem sao."

"À... Vâng."

Lời nói của Lý Nghiễm Thời không có chút kẽ hở nào, khiến Lệnh Mạn không tìm được lý do để từ chối.

Buổi tối, Lý Trác Vân nhắn tin cho cô.

"Lý Nghiễm Thời đã nói với em chưa? Em có đi không?"

Lệnh Mạn trầm nghĩ, tên tiểu tử này đúng là đồ lắm quỷ kế, biết thừa Lý Nghiễm Thời mà nói với cô thì tỷ lệ thành công sẽ tương đối cao.

Lệnh Mạn trả lời: "Có."

Cô có thể tưởng tượng ra Lý Trác Vân đã cao hứng cỡ nào, chỉ một giây sau đã nhắn lại cho cô một icon tình yêu nồng cháy.

Tiếc là Lệnh Mạn đặt vé máy bay muộn nên không thể mua được vé cùng một chuyến với mấy người Lý Trác Vân.

Ngày lên đường hôm đó cô lại gặp phải chuyến bay đến trễ, vì thế Lệnh Mạn đến sân bay Thành Đô muộn hơn bọn họ khoảng 6 tiếng đồng hồ.

Trước khi cất cánh, Lý Trác Vân nhắn tin thông báo với cô: "Bọn tôi thuê một chiếc xe buýt, 4 giờ chiều sẽ xuất phát đi lên núi Tứ Cô Nương * chắc là em sẽ không đuổi kịp đâu."

(*) Núi Tứ Cô Nương: Dãy núi Tứ Cô Nương bao gồm bốn ngọn núi lớn, nằm ở tỉnh Tứ Xuyên, cách Thành Đô, Trung Quốc 220 km được coi như dãy Alps của phương Đông vì vẻ đẹp hùng vĩ nơi đây.

Khu vực Tứ Cô Nương có diện tích 450 km², theo nhiều người dân Trung Quốc, dãy núi là hoá thân của bốn cô gái xinh đẹp và trong trắng. Đỉnh cao nhất ở đây nằm trên độ cao 6.250m, quanh năm phủ đầy tuyết và là đỉnh khó chinh phục nhất. Du khách có thể tới thăm ngọn núi thấp nhất, nằm trên độ cao 5.355m.

Vào mùa xuân và mùa hè, những thung lũng trong dãy núi trở nên tuyệt đẹp vì cây cối xanh tươi, suối chảy uốn lượn. Tới mùa đông, cảnh sắc ở đây phủ đầy một màu trắng của tuyết và mây. Những đám mây lớn bao phủ trên bốn đỉnh núi khiến du khách cảm giác như mình đang đi giữa một biển mây bồng bênh.

Lệnh Mạn: "Không sao đâu, các cậu cứ đi trước đi."

Lý Trác Vân: "Còn một người bạn học khác cũng bị lỡ chuyến bay, chắc sẽ đến nơi cùng lúc với em, cậu ta chờ em ở KFC, hai người hẹn gặp nhau rồi cùng đến đây đi."

Lệnh Mạn liền cảm thấy hơi mất mát: "Cậu không đợi tôi sao?"

Cô nghĩ nghĩ, lại xoá đi.

Dù sao cũng không phải là một cô học trò mười tám, mười chín tuổi, còn cần ai phải chiều cô nữa.

Cũng chỉ là chút chuyện nhỏ thôi mà, tốt nhất không nên để trong lòng.

Ai bảo tại cô đến trễ chứ.

Lệnh Mạn sửa lại: "Tôi đã từng gặp bạn học đó của cậu chưa?"

Lý Trác Vân: "Chưa từng gặp."

Lệnh Mạn: "Vậy sao tôi nhận ra được cậu ta?"

Lý Trác Vân: "Cậu ta cao 183 cm, mặc áo khoác đen, đội mũ lưỡi trai."

Lệnh Mạn: "Ừ, được rồi, đến lúc đó tính sau."

Sau chuyến bay dài 2 tiếng rưỡi, Lệnh Mạn đáp xuống sân bay Thành Đô.

Cô kéo va ly hành lý chạy thẳng đến quán KFC, đảo mắt xung quanh tìm mục tiêu.

Bên trong đông nghịt người, tất cả mọi người từ người nghe điện thoại đến người chờ máy bay đều thích vào đây để giết thời gian, hơn nữa hầu hết bọn họ đều mặc áo khoác đen.

Lệnh Mạn rầu rĩ, thế này thì tìm làm sao?

Đột nhiên, tầm mắt cô lướt qua một bóng lưng đội mũ lưỡi trai ở phía đằng xa.

Dáng vẻ người thanh niên đó khá giống với miêu tả của Lý Trác Vân, Lệnh Mạn quyết định tiến lại hỏi thử.

Cô đi đến, dè dặt vỗ bả vai người kia.

Người kia quay đầu lại, là một khuôn mặt xa lạ.

Lệnh Mạn hỏi dò: "Xin hỏi cậu có phải là bạn học của Lý Trác Vân không?"

Người kia ngơ ngác lắc đầu: "Cô nhận nhầm người rồi thì phải."

Lệnh Mạn cười lúng túng: "À à, xin lỗi vì đã quấy rầy."

Cô kéo va ly rời đi.

Cả quán KFC rộng như vậy chỉ có mỗi một người đội mũ lưỡi trai, hơn nữa lại không phải là người Lệnh Mạn muốn tìm.

Hay là bạn học của Lý Trác Vân vẫn chưa đến nơi?

Lệnh Mạn nhắn tin cho Lý Trác Vân: "Bạn cậu đến chưa? Nhắn số điện thoại của cậu ta cho tôi đi."

Đội mãi không thấy Lý Trác Vân trả lời.

Lệnh Mạn không còn cách nào đành phải tìm một chỗ ngồi xuống, yên lặng chờ đợi.

Cô bỏ di động ra chơi điện tử, một lát sau, có một người đi đến ngồi xuống vị trí đối diện cô.

Lệnh Mạn bận chơi trò chơi nên không để ý.

Đột thêm một lát.

"Này."

Người từ nãy đến giờ vẫn ngồi im lặng ở phía đối diện đột nhiên gọi cô.

Lệnh Mạn ngẩng đầu lên, người ngồi đối diện đội một chiếc mũ lưỡi trai.

Xương hàm rất hoàn mỹ, vành mũ che hết nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra khuôn cằm thật nhọn.

Lệnh Mạn vẫn chưa nhận ra.

Cuối cùng người nọ bỏ mũ xuống, một gương mặt tuấn tú xuất hiện dưới ánh đèn.

Lệnh Mạn há to mồm: "Lý Trác Vân!"

Lý Trác Vân mỉm cười với cô, lộ ra hàm răng trắng bóc: "Ừ." Lệnh Mạn vẫn chưa kịp hỏi thần: "Sao cậu nói là bạn cậu cơ mà!"

"Đúng vậy." Lý Trác Vân nói: "183 cm, mặc áo khoác đen, đội mũ lưỡi trai, không phải chính là tôi sao?"

Lệnh Mạn khó hiểu: "Cậu cũng lỡ chuyến bay?"

"À không, tôi đến sớm, vẫn luôn đợi em ở đây."

"Thế sao vừa nãy cậu không ra luôn, bắt tôi phải tìm lâu như vậy?"

Lý Trác Vân nở nụ cười đắc ý: "Tôi ở trong tối quan sát dáng vẻ than thở ủ rũ của em, rất là vui."

Bấy giờ Lệnh Mạn mới phát hiện ra đã bị anh trêu đùa: "Đùa thế này có gì vui, cậu thật là nhàm chán!"

Lý Trác Vân không phục: "Không phải em cũng dùng số hộ khẩu để lừa tôi đó sao, em không nhàm chán chắc?"

"..." Bị anh cắn ngược cho một cái, Lệnh Mạn không buồn tranh cãi nữa, quay mặt sang chỗ khác.

Xì.

Nhưng mà dù thế nào thì người chờ mình vẫn là Lý Trác Vân chứ không phải người khác.

Điều này khiến tâm trạng Lệnh Mạn vui vẻ hơn rất nhiều.

Hai người bắt kịp chuyến xe buýt cuối cùng đi lên núi Tứ Cô Nương.

Gần đây đường cao tốc đang sửa chữa, phải đi vòng đường núi, vốn dĩ chỉ đi mất 3 tiếng đồng hồ nhưng giờ thời gian đã tăng lên gấp đôi.

Đường núi uốn lượn, xe buýt lắc lư, hơn nữa do phản ứng cao nguyên nên chỉ một lát sau Lệnh Mạn và Lý Trác Vân đã cảm thấy đau đầu buồn nôn.

Lệnh Mạn đã chuẩn bị sẵn thuốc cảm, cô bèn lấy ra để mỗi người uống một viên, sau đó lại ép Lý Trác Vân ăn thêm một khối sô cô la, lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn chút ít.

Sắc trời dần tối, Lệnh Mạn cảm giác được nhiệt độ xung quanh càng ngày càng giảm.

Xe buýt đang đi ngang qua một ngọn núi tuyết.

Lấy bầu trời phía xa làm nền, từng ngọn núi tuyết nguy nga sừng sững, bầu trời đêm khiến cô không nhìn được toàn cảnh nhưng vẫn có thể trông thấy tuyết trắng xoá bao trùm phía trên đỉnh núi.

Đó là một nơi đầy uy nghiêm, thần bí, lại vô cùng thần thánh.

Cảnh đẹp trước mắt khiến Lệnh Mạn bắt đầu có chút mong đợi với hành trình lần này.

Rốt cuộc thì bọn họ cũng đến được núi Tứ Cô Nương vào lúc một, hai giờ sáng, tài xế thả hai người xuống trước cửa khách sạn.

Mọi người đã đi ngủ từ sớm, chỉ còn vài người thức để chờ bọn họ.

Chuyến đi này tổng cộng có mười hai người, sáu nam sáu nữ.

Hai nữ ở một phòng, hai nam ở một phòng, vốn dĩ thuê sáu phòng là vừa đủ.

Nhưng Sử Á Tùng và bạn gái hẳn nhất định muốn ở chung phòng với nhau, thế nên còn một phòng đôi cuối cùng, Lệnh Mạn và Lý Trác Vân đành phải ở chung.

Hai người bọn họ là chị em, mọi người đều cảm thấy chẳng có vấn đề gì.

Chỉ có Lệnh Mạn thầm gào thét trong lòng.

Không ổn chút nào!

Vô cùng không ổn nha!

Nhưng cô cũng chẳng biết đòi phòng với ai bây giờ.

Lý Trác Vân không ở cùng cô, thì sẽ phải ở cùng với một cô gái khác.

Cô không ở cùng với Lý Trác Vân, thì sẽ phải ở cùng với một nam sinh khác.

Lệnh Mạn đến hỏi ông chủ, ông chủ nói dịp nghỉ lễ nên rất đông khách, suốt thời gian này đều không có phòng trống.

... Chỉ có thể ở tạm như vậy.

Cũng may là hai người đã mệt mỏi sau một ngày bôn ba, không có sức mà nghĩ đến chuyện khác nữa.

Thời tiết quá lạnh, bọn họ rửa ráy qua loa rồi ai trèo lên giường người ấy, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Công tắc điện ở gần Lý Trác Vân, trước khi tắt đèn anh nói với Lệnh Mạn: "Tôi tắt đèn đây."

Lệnh Mạn đồng ý: "Ừ, tắt đi."

Tách một tiếng, bóng tối bao trùm khắp các ngõ ngách.

Lệnh Mạn an tâm rúc vào chăn, chuẩn bị chìm vào giấc ngủ.

Màn đêm yên tĩnh.

Phòng sát bên cạnh là phòng của Sử Á Tùng và bạn gái hắn, vốn dĩ ban đầu là phòng của Lệnh Mạn và Lư Bội San.

Đôi tình nhân trẻ tuổi ở chung một chỗ, anh anh em em, thân thiết nóng bỏng, thi thoảng lại truyền đến những âm thanh té nhị.

Lệnh Mạn cố nén sự xấu hổ, giả vờ cầm điếu.

Khụ...

Dù sao cũng là thanh niên hai mấy tuổi đầu, đang là tuổi tinh lực dồi dào nhất, khó tránh khó tránh.

Lệnh Mạn mở to mắt, nhìn lên trần nhà.

Không biết Lý Trác Vân có nghe thấy động tĩnh ở phòng bên cạnh không?

Nhất định không thể để anh biết cô đang nghe trộm...

Cô có tạt giạt mình nhắm mắt lại.

Cuối cùng cơn buồn ngủ đã chiến thắng những suy nghĩ vẩn vơ, đầu óc Lệnh Mạn dần dần mơ hồ, cứ thế tiến vào mộng đẹp.

Về chuyện giả vờ ngủ thì Lý Trác Vân giỏi hơn nhiều.

Hiếm lắm mới có dịp được qua đêm cùng phòng với Lệnh Mạn, tất nhiên là anh sẽ không chịu yên phận mà không làm gì.

Đêm càng ngày càng khuya.

Lệnh Mạn ngủ không sâu.

Trong mơ màng, cô nghe thấy tiếng bật đèn, người ở giường bên cạnh bước xuống đi đi lại lại, mặc dù bước chân rất nhẹ nhưng cô vẫn có thể nghe thấy.

Tiếng xả nước bồn cầu, tiếng nước sôi, tiếng mở gói snack...

Lệnh Mạn không thể không thừa nhận.

Hoạt động về đêm của nam sinh viên hai mươi mốt tuổi thật là phong phú.

Phải mất gần mười phút sau Lý Trác Vân mới chịu dừng lại.

Lệnh Mạn nghĩ cuối cùng anh cũng chịu về giường ngủ rồi.

Nhưng bỗng nghe thấy tiếng bước chân cách mình càng ngày càng gần, cậu ta định đi về giường cô?

Này, đi nhầm giường rồi! Nhầm rồi!

Lệnh Mạn vội vàng nhắm chặt đôi mắt đang mở hé ra.

Mặc dù không nhìn thấy gì, nhưng cô có thể cảm nhận được Lý Trác Vân đang đứng cạnh giường mình, sau đó ngồi xuống.

Tiếng hít thở của anh càng ngày càng rõ ràng.

Có cái gì đó ngứa ngứa khẽ lướt qua trán Lệnh Mạn, cô đoán đó là tóc của Lý Trác Vân.

Ngay sau đó cô lại cảm giác thấy sống mũi của anh chạm vào mặt mình.

Rốt cuộc thì cậu ta muốn làm gì?

Bên dưới chăn, Lệnh Mạn khấn trương nắm chặt ga trải giường, nín thở, không dám cử động dù chỉ một chút.

Nửa giây sau, môi cô chạm phải một nơi vô cùng mềm mại, còn mang theo cả vị sô cô la ngọt ngào.

Cô không cần đoán cũng biết đó là nơi nào.

Chỉ trong nháy mắt nhịp tim Lệnh Mạn đập nhanh đến đỉnh điểm.

Cô nằm thẳng đơ trên giường, không dám nhúc nhích, rất sợ bị phát hiện là mình đã tỉnh.

Lý Trác Vân hôn nhẹ cô một cái sau đó rời đi.

Lúc này anh mới ngoan ngoãn quay về giường mình, tắt đèn, tiếp tục ngủ.

Nội tâm Lệnh Mạn nổi sóng, không tài nào ngủ được nữa.

Cho tới nay Lệnh Mạn vẫn chưa đoán được rốt cuộc tình cảm của Lý Trác Vân đối với cô là gì...

Trước ngày hôm nay, cô vẫn có thể tự thuyết phục bản thân mình, thời điểm huỷ hôn Lý Trác Vân đã nói những lời hơi tùy tiện nên mới khiến cô hiểu lầm.

Thế nhưng hành động vừa rồi của anh, đã khiến đầu óc Lệnh Mạn liên tưởng đến rất nhiều kịch bản phim điện ảnh đã từng xem.

... Có người em trai nào lại thức dậy hôn trộm chị gái vào lúc nửa đêm cơ chứ?

Lý Trác Vân thích cô, rõ ràng không phải là tình chị em đơn thuần, mà đã đến mức tình yêu trai gái.

Nhưng tại sao lại có sự thay đổi lớn này?

Lệnh Mạn trầm tư suy nghĩ nửa ngày cũng chỉ có thể nghĩ đến một khả năng duy nhất, đó là do quá xúc động.

Liệu có phải bởi vì Lý Trác Vân đã đến tuổi nở hoa kết trái, nhưng vẫn chưa biết yêu là gì, chưa được hưởng thụ cái cảm giác vui vẻ hạnh phúc, lại bị bạn bè xung quanh ảnh hưởng, dẫn đến việc cả thể xác lẫn tâm hồn cũng bị tác động theo?

Người khác phái duy nhất luôn gần gũi với Lý Trác Vân chính là cô, cho nên cậu ta liền nảy sinh ảo tưởng không thích hợp với cô chẳng?